

Tawhid är enda tillflykten

Verkligheten av Orsak och Verkan: Förståelsen av att Tawhīd är den Enda Tillflykten från Världslivets Sorger

Imām Ibn al-Qayyim

Förståelse av hur orsak och verkan är kopplade och den makt Allah innehar över Sin domän som ett medel för säkerhet från världslivets svårigheter.

Imām Ibn al-Qayyim (d. 751 AH) sade:

Det finns ingen möjlig orsak i existensen som är fullständigt oberoende i sin förmåga att utöva en verkan. ¹ Snarare kommer alla orsaker att upphöra att ha någon verkan alls tills den förenas med en annan orsak som verkar i samverkan med den och varje förebyggande faktor som hindrar dess verkan neutraliseras. Denna regel innefattar de orsaker vi ser och erkänner, de som är osedda och de metaforiska.

Till exempel är solskenet verkan på djur och växter förutsatt av många andra orsaker. Detta inkluderar till exempel att den plats som är exponerad för det solskenet är mottaglig för det ljuset och många andra ytterligare faktorer som också måste vara närvarande. Ett annat exempel är barnafödande, som är förutsatt av en litania av faktorer utöver parningen av två djur eller däggdjur. Detta är fallet för alla orsaker och deras medföljande verkningar.

Således är allt man hoppas på och fruktar från skapelsen, som mest, representativt för endast en bråkdel av en potentiell orsak som är självständigt ineffektiv. Ty i verkligheten är det enda väsendet som kan utöva en verkan fullständigt oberoende av någon annan faktor Allah – den Ende, den Oemotståndlige. Således är det mest olämpligt för en person att sätta sin fruktan eller sitt hopp i något eller någon annan än Honom.

Detta representerar ett definitivt bevis som otvetydigt bevisar falskheten och ogiltigheten i att sätta sina rädslor eller förhoppningar i annat än Honom. Även om det fanns en orsak som var förmögen att utöva sin verkan fullständigt självständigt, skulle den bara ha fått en sådan egenskap från annat än sig självt [dvs. från Allah ensam].

I sig självt besitter det ingen kraft med vilken det utför handlingar. Ty det finns ingen förändring av tillstånd, och ingen kraft, utom från Allah. Alla förändringar av ens tillstånd och all kraft bor i Hans Hand ensam. Således tillhör vilken förändring av tillstånd eller kraft som helst som man hoppas på, eller fruktar från skapelsen, i verkligheten helt och fullständigt Allah. Hur skulle man då någonsin kunna hysa fruktan eller hopp från det som i sig självt inte besitter förmågan att förändra ens tillstånd eller kraft?!

Snarare är det att hysa fruktan för skapelsen eller sätta alla sina förhoppningar till dem en av de många orsakerna som leder till fullständig fattigdom och drabbandet av katastrofer och olyckor.

Detta inträffar specifikt för den som hyser denna malplacerade fruktan och detta malplacerade hopp. Hans underkuvande under dessa katastrofer kommer att vara direkt proportionellt mot den mängd fruktan han hyser för annat än Allah. Precis som hans fattigdom kommer att vara proportionell mot den mängd hopp som placeras i annat än Allah.

Sådant är tillståndet för skapelsen i sin helhet. De flesta av dem är antingen fullständigt okunniga om detta faktum, eller lever sitt liv som om de är omedvetna om det. Vad Allah har velat måste utan tvekan inträffa, och vad Han inte har velat inträffandet av ska aldrig inträffa, även om hela skapelsen kom samman för att göra det så.

Ty tawhīd är ett fredad ort – både för Hans nära allierade och vänner, och Hans fiender.

Vad gäller Hans fiender söker de säkerhet och tillflykt i det från detta världslivets förtvivlan och dess stränghet:

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِّ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ

”Och när de stiger ombord på ett skepp åkallar de Allah och gör sin tro ren enbart för Honom, men när Han för dem säkert till land, se, då ger de en del av sin dyrkan till andra.” (al-‘Ankabūt, 29:65)

Vad gäller Hans nära allierade och vänner räddar Han dem med hjälp av det från detta världslivets sorg och bedrövelse och dess stränghet. Precis som Yūnus (عليه السلام) sökte säkerhet i det, så räddade Allah honom från de mörkerslager han befann sig i. Precis som profeternas efterföljare sökte

säkerhet i det och räddades från det straff som drabbade de som associerade partners med Allah i detta världsliv, och säkerheten från det som har förberetts för dem i det kommande livet.

Men när Faraos sökte tillflykt i det, efter att ha fått visshet om säker undergång medan han drunknade, var det till ingen nytta för honom. Detta beror på att tro är oacceptabel inför fullständig visshet [om undergång].

Sådan är Allahs praxis med Sina tjänare. Det finns inget som avvisar detta världslivets svårigheter likt tawhīd. Följaktligen är åkallan hos den som upplever sorg och bedrövelse genom tawhīd ², precis som Dhī al-Nūns [Yūnus (عليه السلام)] åkallan – som inte sägs av någon som upplever svårigheter utan att Allah befriar honom från det lidandet – var genom tawhīd. ³

De största katastroferna härstammar från shirk [att associera partners med Allah]. Således kan ingenting skänka säkerhet från det utom tawhīd. Ty det representerar ett fredad ort, en tillflykt, en fästning, en källa till lättnad för hela skapelsen.

Och all vägledning tillhör Allah.

Slutnoter:

¹ Översättarens anmärkning: I detta uttalande finns en tydlig vederläggning mot alla filosofiska grupper som hävdar skapelse från intet. Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah sade: "De filosofer som hävdar att orsaken till alla särdrag och egendomligheter i existensen enbart är förknippad med universums kraft, eller naturen, eller den mänskliga anden är ett uttalande mer vilselett och okunnigt än påståendet från de polyteistiska eller Ṣā'ib [de som dyrkar Elden].

För att klargöra detta stipulerar deras uttalande faktiskt den fullständiga negationen av en upphovsman. De är av två typer: naturalisterna och Dahriyyūn. Vad gäller naturalisterna tror de inte på existensen av ett väsen bakom universum och allt det innehåller. De verkliga implikationerna av deras påstående är att denna värld inte har något annat val än att helt enkelt existera av sig själv. Den har ingen upphovsman, eller väsen som satte den i rörelse.

Detta är samma negation som Faraos företrädde när han invände mot Mūsā och sade 'Och vad är Herren för allt i existensen?' Detta var en fråga ställd

för att invända och vägra.

Därför svarade Mūsā med det som klagade och lyfte bevis mot honom, visade att denne Herre är närvarande, välkänd, och det finns ingen väg att förkasta eller förneka Hans existens. Faraο erkände sanningsenligheten i detta uttalande inom sig själv, även om hans uppenbara handlingar var de av förkastelse som den Allrahögste sade:

وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ

”Och de förnekade dem (dessa tecken) orättfärdigt och arrogant, även om deras egna själar var övertygade om dem.”
(Al-Nahl, 27:14)

Den Allrahögste sade också angående Mūsā när han talade till Faraο:

قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَائِرٍ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَا فِرْعَوْنُ مَثْبُورًا

”[Mūsā] sade: ’Sannerligen vet du att dessa tecken inte har sänts ned av någon annan än himlarna och jordens Herre som tydliga (bevis). Och jag anser att du, sannerligen, O Fir’awn (Faraο) är dömd till undergång (borta från allt gott)!’” (Al-Isrā’, 17:102)

Faraοs uttalande är samma negation som dessa naturalister hävdar.” Se al-Şafdiyyah 1:242.

² Syftar på åkallan berättad av Muslim: 2730:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَرَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

”Det finns inget som dyrkas i sanning utom Allah, den Store, den Sansade. Det finns inget som dyrkas i sanning utom Allah, den store tronens Herre. Det finns inget som dyrkas i sanning utom Allah, himlarnas Herre, jordens Herre och den upphöjda Tronens Herre.”

³ Den åkallan som avses här nämns av Allah i Hans uttalande:

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

”Ingen har rätten att dyrkas utom Du (O Allah)], Ärad (och Upphöjd) är Du [över allt det (onda) de associerar med Dig]. Sannerligen har jag varit av de orättrådiga.” (al-Anbiyā’, 21:87)

”Befrielsen från lidande”, som ovan, finns i en hadith berättad av al-Tirmidhī: 3505 och andra men betygsatt svag av Shaykh al-Albānī i Silsilah al-Aḥādīth al-Ḍaʿīfah: 5737.

Källa: Al-Fawā'id: 71-73